

POIKOSET

Poikosten sukuseuran jäsenjulkaisu nro 15

huhtikuu 2015

Lehden sisältö:

Kutsu sukukokoukseen - kokouksen ohjelma	2
Puheenjohtajan palsta	3
Ehdotus sukuseuran uusiksi säännöiksi	4
Voimassa olevien sääntöjen muuttuvat kohdat	6
Sukututkijan mietteitä	7
Mummon tarinoita Osa 1	7
”Oma tupa kullan kallis” talonpoikaiselämää	8
Mummon tarinoita Osa 2	9
Rautaruukilta Konttilaan	10
USA:n presidenttien luottomies John Koskinen	12
Mutti ja pepu pohjalaista perinnepöperöä.	16
”Syytinkiläine ellää kiusallaanki”.	17
Mikael Konttinen	19
Tärkeitä asioita ja jäsenmaksu	20

Sukuseuran ydinasia: Sukutiedot!

Sukutietojen kerääminen ja ylläpito vaatii jokaisen panostusta. Tarvitaan koko nimi, syntymäaika ja -paikka, vihkiaika, lapset, kuolinaika ja -paikka sekä ammatti tai arvo. Lisäarvoa antavat kuvaus persoonasta, työstä ja harrastuksista.

Sukutietojen ylläpito onnistuu parhaiten niin, että avioitumiset, pariutumiset ja ennen kaikkea lapset - uudet Poikos -sukuiset - sekä vastikään edesmenneiden kuolinajat saadaan kirjoihin tuoreeltaan!

Toinen merkittävä asia on korjata virheellisesti tallennetut tiedot ja täydentää puuttuvat tiedot. Jos Sinulla ei ole tietoa ovatko tuntemasi sukulaiset jo mukana, niin pyydä minulta ote sukutiedoista ja palauta se korjaus- ja täydennystiedoilla varustettuna.

Jotta tiedot olisivat ajantasalla sukutapaamisen aikaan, tiedot kannattaa toimittaa **31.5.2015** mennessä.

Antti Poikonen 040 5345177 Sähköposti: antti.poikonen@netti.fi

Poikosten sukuseuran hallitus kokousti Saarijärven Mannilassa la 7.2.2015. Kokousta johti innostavasti sukuseuran puheenjohtaja Tiina Lindholm, joka kuvassa äärimmäisenä vasemmalla. Kuvan muut hallituksen jäsenet, jotka kokouksessa edistivät sukuseuran asioita: yläriivi ryhdikkäänä seisaallaan vasemmalta Kirsti Leppäaho, Liisa Neittaanmäki, Eeva-Liisa Mäkinen, Silvo Poikonen ja Markku Möttönen sekä alarivi rennosti istuen vasemmalta Taisto Poikonen, Pentti Rasi, Risto Poikonen sekä sukuseuran sihteeri Lauri Koskinen. Mukana oli myös rahastonhoitaja Kirsi Poikonen, joka otti tämän kuvan ilman selfiekeppiä.

Risto Poikonen

POIKOSTEN SUKUKOKOUS LAUANTAINA 11.7.2015

Paikka KARSTULA, Laaksolan koulu, Koulutie 13, <http://www.maaseutulukio.fi/yhteystiedot.html>

Sukutapaamisessa mukana:

Mikael Konttinen (lisää sivulla 19),
Heta Sammalisto (klassinen laulu),
Ossi Poikonen (kirkkoherra)

Klo 10-11 Näytteille tuotavat esineet näyttelytilaan

Klo 11-12 **Tervetuloa!** Ilmoittautuminen ja tutustuminen näyttelyyn,
kansioita ja sukulehtiä, arpoja, suku-DVD esittelyä

Klo 12-14 Ruokailu alakerroksen ruokalassa Marttojen laatima MENU:
Perinteikäs maukas lihakeitto, leivät ja levite, juusto suola- ja tuorekurkku
Perinneruoka **mutti** (*katso muttiartikkeli sivulla 16*), juomat
Kahvi/tee + Kesän mansikkakakku

Klo 14:00 Sukukokous auditoriumissa
Sääntömääräisten asioiden lisäksi päätetään sääntömuutoksesta;
hallituksen ehdotus sukuseuran uusiksi säännöiksi sivulla 4.

Klo 16:00 Tutustumista näyttelyihin, arpojen myyntiä

Klo 16:30 Kahvi, arpajaisten palkintojen jako

Klo 17:15 **Näkemiin!** Näyttelyn purku

Klo 17:30 Sukutapaaminen lukion tiloissa päättyy

Klo 18-19 **Musiikillinen iltahetki** Karstulan kirkossa
Ossi Poikonen pitää Karstulan kirkossa hartaushetken,
minkä jälkeen Heikki ja Pentti Rasi sekä Ada Wirberg konsertoivat kirkossa.

Ilmoittautumiset 26.6.2015 mennessä

Risto Poikonen **050 577 2380** risto.poikonen@gmail.com

Eeva-Liisa Mäkinen **040 5627835** eevaliisamakinen1949@gmail.com

Ilmoittakaa samalla mahdolliset ruokavaliotoivomukset!

Ruokailijoiden määrä on järjestäjien tiedettävä etukäteen, jotta saamme viihtyisän ja onnistuneen tapaamisen. Siksi on tärkeää, että muistat ilmoittautua!

Ruokailun ja kahvin osallistumismaksu on 20 €. (ohjeet takasivulla)

Toivotamme kaikki Poikokset lämpimästi tervetulleiksi yhteiseen sukutapaamiseen!

Majoituspalveluja Karstulassa: *nettiosoite* *sähköposti*

Wanhat Wehkeet-automuseo www.wanhatwehkeet.fi/majoitus.php jari_lasonen@jippii.fi
0400 542 029 Erämäentie 368, 43500 KARSTULA

Karstulan Evankelinen Opisto www.keokarstula.fi/11 kansanopisto@keokarstula.fi
(014) 525 2200 Kokkolantie 12 (Opistotie 12) 43500 KARSTULA

Karavaanialue IsoMies, Humppi **0400 345 782, 0400 361 313**

Humpintie 667 43640 HUMPPI www.isomies.net/majoitus.html

Matkailutila Lehtomäki **0400 167 161, 040 700 6322** juhani.lehtonen@lehtomaki.inet.fi
Lehtomäentie 624, 43490 KANGASAHO <http://www.visitsaarijarvi.fi/galleria/lehtomaki>

Puhheenjohtajan palsta

Keväinen tervehdys teille täältä Suuresta Etelästä! Tätä kirjoittaessani epätavallisen aikaiseen koittanut kevät näyttää vain parhaita puoliaan: taivas on kirkkaan sininen, aurinko paistaa, kiurut livertelevät valtoimenaan ja nastat kuluttavat entisestäänkin ruopaantuneita tienpintoja. Saapas nähdä, milloin vanhat kunnon suomenhevokset taas valjastetaan matkustavaisten ja tavarain rahtaajien hyötykäyttöön!

Sukuseuran kulunut vuosi on sunnut perinteisen aktiivisesti. Suurimmat energieettiset uhrauksensa ovat tuttuun tapansa tehneet Tais-to ja Antti Poikonen keräämällä ja täydentämällä sukutietoutta, jota on lyhyessä ajassa kertynyt huomasti. Tästä nämä kunniainmaininnan ansaitsevat herrat kertovat tarkemmin aviisin sisäsivuilla.

Hallitus on toiminut säännöllisesti ja ahkeroinut lukuisten asioiden kimpussa, mistä esimerkkinä sukuseuran sääntöjen uudistamistyö. Hallituksen jäsenet erilaisine

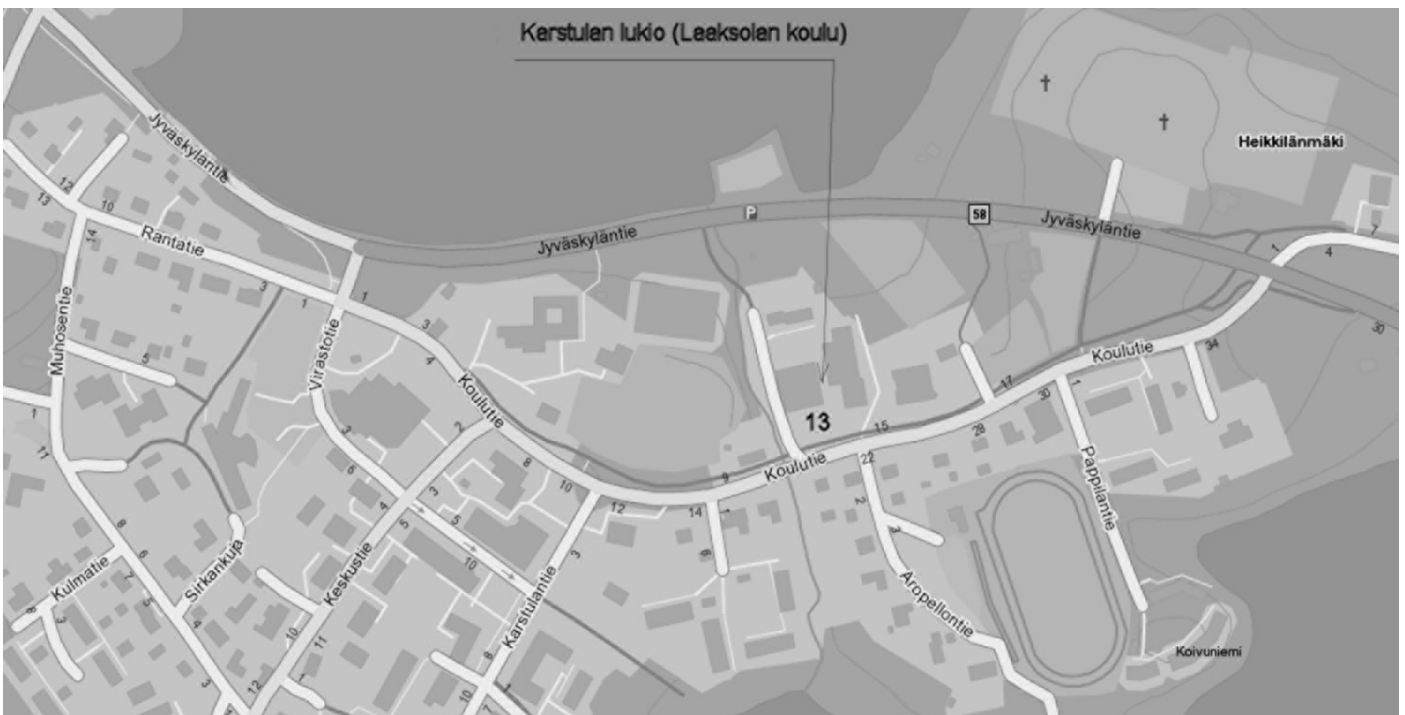
tietoineen ja taitoineen ovat hitautuneet hienosti yhteen ja antaneet jokainen oman persoonallisen panoksensa sukuseuralle ja sen toiminnan kehittämiseksi. Tästä haluan kiittää lämpimästi kutakin hallitukseen kuuluvaa! Kannen kuvassa iloinen hallitus on tällä kertaa koolla Saarijärvellä Eeva-Liisa Mäkisen kotona emännän itsensä edustaessa keskellä punaisissaan.

Entiseen malliin on vahvistettu sukuyhteyksiäkin. Muun muassa on todettu, että Mikael Konttinen kuuluu kuin kuuluukin sukuun sekä Poikosten että Rasien kautta, minkä lisäksi korkea-arvoinen ”Amerikan” sukulainen, Mr John Koskinen, on jo kovasti tehnyt suunnitelmia Suomen vierailunsa varalle. Alustavia järjestelyjä on sitä silmällä pitäen tehty myös sukuseurassa. Jos ja kun näiden molempien suurmiesten tulo kesäiseen tapaamisemme toteutuu, voitaneen tapahtumaa oikeasti pitää **historiallisena!**

Seuraavaksi totean mielihyvällä, että ensi kesän ohjelmallinen sukkokokous järjestetään lauantaina 11.7. Karstulan lukiolla. Tapahtumaa koskevia tarkempia ohjeita viereisellä sivulla ja seuraa jäljempänä – olkaa hyvät ja tutustukaa niihin huolella! Ohjelmaan kuuluu muun muassa näyttely, johon kaikki eritavoin taitavaiset tai erilaisia historiallisia sukuaarteita omistavat voivat tuoda töitään ja esineistöään. Teitä pyydetään saapumaan paikalle hyvissä ajoin ennen kokouksen alkamista, jotta näytteilleasettelu ehditään tehdä huolella.

Kiitän sukuseuraa kuluneista vuosista sekä kaikista mukavista kohtaamisista ja toivotan mitä parhaita menestystä tutkimukselle ja kaikenlaiselle yhteydenpidolle. Iloisiin näkemiin heinäkuussa Karstulassa!

*Sipoon Martinkylässä 13.3.2015
Tiina Lindholm*

Osa Karstulan kirkonkylän opaskarttaa, jossa on kokouspaikka Koulutie 13

POIKOSTEN SUKUSEURA R.Y. SÄÄNNÖT

1 § NIMI JA KOTIPAikka

Yhdistyksen nimi on Poikosten sukuseura r.y. Näissä säännöissä yhdistyksestä käytetään nimitystä sukuseura tai seura.

Yhdistyksen kotipaikka on Kars-tula ja sen toimialueena on koko Suomi.

2 § TARKOITUS JA TOIMINTAMUODOT

Sukuseuran tarkoituksena on selvittää Poikosten suvun ja sukuun kuuluvien vaiheita ja historiaa, vaalia niihin liittyviä perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta suvun jäsenten kesken.

Tarkoituksena on lisäksi tehdä sukuseura- ja sukututkimustyötä tunnetuksi sekä vaalia ja edistää kotiseututyötä.

Tarkoituksensa toteuttamiseksi sukuseura sääntöjensä ja mahdollisuuksiensa mukaan

- järjestää sukukokouksia, sukupäiviä, retkiä ja muita niihin verrattavia tilaisuuksia,
- tekee ja tukee suku- ja henkilöhistoriallista tutkimusta sekä kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta,
- jakaa tutkimus- ja perinnetietoa ja harjoittaa seuran tarkoituksen toteuttamista edistävää julkaisu-toimintaa,
- toteuttaa yhteistyötä sukututkimus-, kotiseutu-, kaupunki- ja kyläyhdistysten sekä muiden tarpeellisten paikallisten, alueellisten ja valtakunnallisten yhteistyötahojen kanssa.

Toimintansa tukemiseksi sukuseura voi ottaa vastaan testamen-tattua ja lahjoitettua omaisuutta sekä avustuksia, perustaa suku-tutkimus- ja muita rahastoja sekä asianomaisella luvalla järjestää varainkeräyksiä ja arpajaisia.

Seura voi omistaa toimintansa kannalta tarpeellisia kiinteistöjä.

Seura ei harjoita elinkeinotoimin-taa eikä tarkoituksena ole talou-dellisen hyödyn tai voiton tuotta-minen jäsenilleen.

3 § JÄSENYYS

a. Jäseneksi ottaminen

Poikosten Sukuseura ry:n jäse-neksi voidaan ottaa jokainen täy-si-ikäinen henkilö, joka hyväksyy yhdistyksen säännöt ja on siihen liittynyt maksamalla jäsenmak-sun. Nuorisojäseneksi voivat huol-tajansa suostumuksella liittyä alle 18-vuotiaat. Heiltä ei peritä jäsen-maksua eikä heillä ole äänioikeut-ta seuran kokouksissa.

Kannatusjäseneksi voidaan valita yksityinen henkilö tai oikeuskel-poinen yhteisö, joka haluaa tukea seuran tarkoitusta ja toimintaa.

Kunniapuheenjohtajaksi tai -jäse-neksi voidaan hallituksen esityk-sestä seuran sukukokouksessa kut-sua henkilö, joka on huomattavasti edistänyt ja tukenut yhdistyksen toimintaa.

Sukuseuran hallituksen valitsema jäsenrekisterinpitäjä ylläpitää jä-senluetteloa, johon merkitään jä-senten nimet ja kotipaikka. Jäsen-luetteloon on kaikilla yhdistyksen jäsenillä oikeus tutustua.

Jäsenet ovat velvoitettuja ilmoitta-maan tietojaan koskevat mahdolli-set muutokset yhdistykselle.

b. Jäsenyydestä eroaminen ja erottaminen

Jäsenellä on oikeus erota yhdis-tyksestä ilmoittamalla siitä kirjal-lisesti hallitukselle tai sen puheen-johtajalle taikka ilmoittamalla erosta yhdistyksen kokouksessa pöytäkirjaan merkittäväksi.

Hallitus voi erottaa jäsenen su-kuseurasta, jos jäsen on jättä-nyt eräänntyneen jäsenmaksunsa maksamatta viimeksi kuluneelta kahdelta kalenterivuodelta tai on muuten jättänyt täyttämättä ne velvoitukset, joihin hän on seuraan liittymällä sitoutunut, tai on men-netellyllään seurassa tai sen ulko-puolella huomattavasti vahingoit-tanut sukuseuraa tai ei enää täytä laissa taikka sukuseuran säännöis-sä mainittuja jäsenyyden ehtoja.

Sukuseuran jäsenen tiedot poiste-taan jäsenrekisteristä rekisteröinti-perusteen loputtua, kun jäsenyyss-asioiden hoito ei enää edellytä tietojen säilyttämistä ja kun tiedot eivät toiminnan kannalta ole enää tarpeellisia.

4 § LIITTYMIS- JA JÄSENMAKSU

Sukuseuran jäseniltä ja kannat-usjäseniltä perittävän liittymis-maksun ja vuotuisen tai ainaisjä-senmaksun suuruudesta erikseen kummallekin jäsenryhmälle päät-tää varsinainen sukukokous. Kun-niapuheenjohtaja ja kunniajäsenet eivät suorita jäsenmaksuja.

5 § HALLITUS

Sukuseuran asioita hoitaa hallitus, johon kuuluvat sukukokouksessa valitut puheenjohtaja ja vähintään kaksi enintään kahdeksan muuta varsinaista jäsentä sekä mahdol-lisia varajäseniä enintään yhdek-sän. Jäseniä valittaessa pyritään ottamaan huomioon eri sukuhaa-rojen tasapuolinen edustus.

Hallituksen toimikausi on varsinainen sukukokousten välinen aika, jonka pituudesta päättää sukukokous.

Toiminnan jatkuvuuden turvaamiseksi hallituksen valintatilanteessa sukukokoukselle esitetään, että noin puolet hallituksen jäsenistä voi jatkaa seuraavalle kaudelle.

Hallitus valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan ja valitsee joko keskuudestaan tai ulkopuolelta sihteerin, rahastonhoitajan sekä muut tarvittavat toimihenkilöt. Hallitus voi perustaa tarpeellisia toimikuntia tai neuvoa-antavia elimiä.

Hallitus kokoontuu puheenjohtajan tai hänen estyneenä ollessaan varapuheenjohtajan kutsusta yhteen kokoukseen keväällä ja syksyllä ja aina, kun he katsovat siihen olevan aihetta tai kun vähintään puolet hallituksen jäsenistä sitä vaatii.

Hallitus voi tarvittaessa pitää myös ylimääräisiä sähköpostikokouksia.

Hallitus on päätösvaltainen, kun vähintään puolet sen jäsenistä, puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja mukaan luettuna on läsnä. Äänestykset ratkaistaan yksinkertaisella äänten enemmistöllä. Äänten mennessä tasan ratkaisee puheenjohtajan ääni, vaaleissa kuitenkin arpa.

6 § YHDISTYKSEN NIMEN KÄYTTÖ JA NIMIEN KIRJOITTAMINEN

Sukuseuran nimeä voidaan käyttää yhdistyksen säännöissä mainituksissa tarkoituksissa. Nimen kirjoittavat hallituksen puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri tai rahastonhoitaja, kaksi yhdessä.

7 § TILIKAUSI JA TOIMINNANTARKASTUS

Sukuseuran tilikausi on yksi kalenterivuosi ja päättyy 31.12.

Tilinpäätökset tarvittavine asiakirjoinen ja hallituksen vuosikertomukset on annettava toiminnantarkastajalle viimeistään kuukautta ennen varsinaista sukukokousta.

Toiminnantarkastajan tulee antaa kirjallinen lausuntonsa hallitukselle viimeistään kahta viikkoa ennen sukukokousta tai hallituksen syyskokousta niinä vuosina, kun sukukokousta ei pidetä.

8 § SUKUKOKOUKSET

a) Sukukokous

Sukuseura kokoontuu varsinaiseen sukukokoukseen, joka pidetään vähintään joka neljäs vuosi hallituksen määräämänä päivänä 1.4. - 30.9. välisenä aikana.

Ylimääräinen sukukokous pidetään, kun sukukokous niin päättää tai kun hallitus katsoo siihen olevan aihetta tai kun vähintään yksi kymmenesosa (1/10) yhdistyksen äänioikeutetuista jäsenistä sitä hallitukselta erityisesti ilmoitettua asiaa varten kirjallisesti vaatii.

Kokous on pidettävä neljänkymmenen (40) vuorokauden kuluessa siitä, kun vaatimus sen pitämisestä on esitetty hallitukselle.

b) Sukukokouksen koollekutsuminen

Hallituksen on kutsuttava sukuseuran kokoukset virallisesti koolle viimeistään kolmekymmentä (30) vuorokautta ennen kokousta jäsenille postitetulla sukulehdellä tai kirjeellä.

c) Sukukokoukseen osallistuminen

Sukuseuran kokoukseen voidaan osallistua hallituksen tai sukukokouksen niin päättäessä myös postitse taikka tietoliikenneyhteyden tai muun teknisen apuvälineen avulla kokouksen aikana tai ennen kokousta.

d) Sukukokouksessa äänestäminen

Seuran sukukokouksissa on jokaisella varsinaisella jäsenellä, kunniapuheenjohtajalla, kunniajäsenellä ja kannatusjäsenellä yksi ääni. Sukukokouksen päätökseksi tulee, ellei säännöissä ole toisin määrätty, se mielipide, jota on kannattanut yli puolet annetuista äänistä. Äänten mennessä tasan ratkaisee kokouksen puheenjohtajan ääni, vaaleissa kuitenkin arpa.

e) Varsinaisessa sukukokouksessa käsiteltävät asiat

1. Kokouksen avaus.

2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjantarkastajaa ja tarvittaessa kaksi ääntenlaskijaa.

3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus.

4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys.

5. Luetaan edellisen sukukokouksen pöytäkirja.

6. Esitetään tilikausittain tilinpäätös, toimintakertomus ja toiminnantarkastajan lausunto.

7. Päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle ja muille vastuuvollisille.

8. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksujen suuruudet seuraavaksi toimikaudeksi.

9. Päätetään hallitukseen valittavien jäsenten ja varajäsenten määrä.

10. Valitaan hallituksen puheenjohtaja ja muut jäsenet ja mahdolliset varajäsenet.

11. Päätetään seuraavan varsinaisen sukukokouksen pitovuosi.

12. Valitaan toiminnantarkastaja ja tälle varahenkilö seuraavaksi toimikaudeksi.

13. Käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat.

Mikäli sukuseuran jäsen haluaa saada jonkin asian sukukokouksen käsiteltäväksi, on hänen ilmoitettava siitä kirjallisesti hallitukselle hyvissä ajoin, jotta hallitus voi päättää asian lisäämisestä kokouskutsuun.

9 § SÄÄNTÖJEN MUUTTAMINEN JASUKUSEURAN PURKAMINEN

Päätös sääntöjen muuttamisesta ja sukuseuran purkamisesta on tehtävä sukukokouksessa vähintään kolmen neljäsosan (3/4) enemmistöllä annetuista äänistä. Kokouskutsussa on mainittava sääntöjen muuttamista tai seuran purkamista koskevan asian esilläolosta. Seuran purkamista koskeva päätös on tehtävä kahdessa perättäisessä sukukokouksessa, joiden välinen aika on vähintään kuusi kuukautta.

Sukuseuran purkautuessa tai tullessa lakkautetuksi käytetään seuran varat sen tarkoituksen edistämiseen purkamisesta päättävän kokouksen määräämällä tavalla. Arkisto luovutetaan Kansallisarkistolle tai alueen maakunta-arkistolle taikka muutoin tukemaan suku- ja henkilöhistoriallista tutkimustyötä.

10 § YHDISTYS- JA HENKILÖTIETOLAIN NOUDATTAMINEN

Kaikessa toiminnassa noudatetaan yhdistys- ja henkilötietolain voimassa olevia määräyksiä. ●

Tähän saakka voimassa olevat säännöt muuttuvilta kohdiltaan seuraavana:

Poikosten sukuseura ry.

Säännöt

I. Sukuseuran nimi, kotipaikka ja tarkoitus

II. Seuran jäsenet

III. Seuran hallitus

11.§ Sukuseuran asioita hoitaa hallitus, joka valitaan varsinaisessa sukukokouksessa.

Hallitukseen kuuluu vähintään kuusi ja enintään yhdeksän jäsentä. Hallituksen jäsenten toimikausi on neljä vuotta. Jos jäseniä on kuusi, heistä on joka toinen vuosi erovuorossa kolme. Jos jäseniä on enemmän, erovuorossa on ensimmäisenä kaksivuotiskautena neljä ja toisena kautena loput.

Ensimmäisen kauden aikana erovuoroiset määrätään arvalla. Erovuorossa oleva jäsen voidaan valita uudelleen.

Hallitus valitsee keskuudestaan puheenjohtajan ja varapuheenjohtajan sekä keskuudestaan tai ulkopuolelta sukuseuran sihteerin, rahastonhoitajan ja muut mahdolliset toimihenkilöt. Hallituksen puheenjohtajaa kutsutaan myös sukuseuran esimieheksi ja varapuheenjohtajaa myös seuran varaesimieheksi.

12.§ Hallitus voi keskuudestaan tai muista sukuseuran jäsenistä asettaa avukseen valiokuntia erityisten tehtävien hoitamista varten.

13.§ Sukuseuran nimen kirjoittavat sukuseuran esimies, varaesimies, sihteeri tai rahastonhoitaja kukin yksin.

14.§ ---

IV. Seuran tilit

15.§ Sukuseuran tilit päätetään kalenterivuositain. Ne on annettava tilintarkastajille tarkastettaviksi viimeistään seuraavan helmikuun kuluessa.

Tilintarkastajien lausunto tilien ja seuran hallinnon tarkastuksesta on annettava halli-

tukselle viimeistään seuraavan maaliskuun aikana.

V. Seuran kokoukset

16.§ Sukuseuran varsinainen sukukokous pidetään hallituksen kutsusta sen määräämässä paikassa ja määräämänä aikana joka toinen vuosi huhti- syyskuun kuluessa. Kokouksesta on ilmoitettava seuran jäsenille vähintään neljä viikkoa aikaisemmin kutsulla, joka on julkaistu sanomalehdissä tai annettu tiedoksi kirjeellä.

Ylimääräiseen sukukokoukseen kutsutaan seuran jäsenet hallituksen toimesta sanomalehti-ilmoituksella tai kirjeellä vähintään kaksi viikkoa ennen kokousta.

17.§ Sukukokoukselle valitaan puheenjohtaja ja sihteeri sekä kaksi pöytäkirjantarkastajaa. Kokouksessa todetaan sen laillisuus.

Varsinaisessa sukukokouksessa päätetään seuraavista asioista:

1) 2) 3) 4) 5) ----

6) päätetään alkavana kaksivuotiskautena kannettavan vuosittaisen jäsenmaksun suuruus sekä

7) päätetään muista kokouskutsussa mainituista asioista.

18.§ ---

VI. Sääntöjen muuttaminen ja seuran purkaminen

19.§ Päätös sääntöjen muuttamisesta tai sukuseuran purkamisesta voidaan tehdä vain, jos siitä on kokouskutsussa nimenomaan ilmoitettu. Päätös sääntöjen muuttamisesta edellyttää, että sitä on kannattanut vähintään kaksi kolmannelle äänestyksessä annetuista äänistä. Sukuseuran purkamista koskevan päätöksen tekemiseen vaaditaan sama äänen enemmistö kahdessa peräkkäisessä suvun kokouksessa, jotka pidetään vähintään kahden kuukauden väliajoin.

20.§ Jos sukuseura purkautuu, viimeisessä sukukokouksessa on päätettävä seuran omaisuuden käyttämisestä seuran tarkoitusta edistävällä tavalla. Sukuseuran arkisto on luovutettava Kansallisarkistolle tai Jyväskylän maakunta-arkistolle.

21.§ Kaikessa muussa noudatetaan yhdistyslain voimassa olevia säännöksiä. ●

Sukututkijan mietteitä

Jukka Heikkilälle tuli taas kerran soitelluksi. Vapaa-aikansa huomattavalta osalta sukututkimukselle panostava Poikos-sukulainen oli taas saanut Karstulan sukuja tutkiessaan parisen tuhatta Poikosten sukuun kuuluvaa viimeisen parin vuoden aikana. Veljeni Antti heitä on naputellut sukutietoihin. Luultavasti lähes kaikki uudet sukulaiset ovat kesän kokoukseen mennessä kansissa ja kirjoissa.

Hieman sukukansion kirjasinko-koia pienentämällä nämä parituhatta henkeä kansioon vielä mahtuvat. Tietokoneen käyttöön tottuneille on kerrottavana sellainen ilouutinen, että sukutiedot saa jatkossa myös DVD-levyllä. Silloin tilanpuute loppuu kerralla. Samalle levylle voi tallentaa kaikkien iloksi paljon kansiota runsaammin sukutekstejä ja valokuvia, eli ainakin kymmenkertaisen määrän.

Sukutietojen selaamiseen levy on mainio, sillä taulunumerot on siinä sinistetty, jolloin hiiren cursorilla voi taulunumeroa napauttamalla hypätä vaikka satoja sivuja eteenpäin tai taaksepäin sukua tutkiesaan. Kansion sivujen selaaminen jää pois. Toki kansioitakin on yhä saatavissa. Niitä ovat tähän mennessä halukkaat saaneet noin 150 kappaletta. Jotkut kirjaa yhä kaipaavat. Aika näyttää, onko siihen tarvetta ja onko sukuseuralla sen painamiseen ja viimeistelyyn resursseja.

Kuuluisan Amerikan-sukulaisen John Koskisen lisäksi on viimeinkin luotettavasti löytynyt Taalainmaan pohjoisosasta Poikosiin suuraa isälinjaa geneettisesti kuuluva henkilö. Viime kokouksessa sukuun kuuluvaksi esitelty ei lopulta DNA-tutkimuksessa osoittautunut Poikosiin kuuluvaksi, mutta van- kasti suomalaisjuuriseksi kylläkin.

Uuden sukulaisen on löytänyt ansiokkaasti "mehtäsuomalaisten" DNA:ta tutkinut norjalainen Jan Myhrvold, joka on tulossa käymään Keski-Suomeen kesällä.

Uusi löytö on nimeltään **Per Olov Persson**, joka on jo 82-vuotias. Hän on ajanut nuorena rallia Ruotsin maajoukkueessa mm. Hannu Mikkolan kilpailijana. Perssonin sukutausta tulee Finnmarkin Orsan Untorpista, jossa Poikoisia asui jo 1600-luvun alkupuolella. Sekin on tiedetty, että Mikko Mikonpoika Poikoinen Pääjärveltä on sinne muuttanut. Todennäköisesti kyseessä on Poikolan isännäksi jääneen Poikosen poika. Silloinhan oli kielletty jakamasta maatiloja, millä kruunu yritti varmistaa verotulonsa. Yleensä vanhin poika peritalon. Suuri osa "mehtäsuomalaisista" säilytti kielensä 1800-luvulle saakka. Vasta kansakoulu alkoi tuhota heidän suomenkieltään lopullisesti.

Taisto Poikonen

Taiston menetelmä energian hankintaan: puuro, jugurtti ja marjoja - kaikki yhdessä

MUMMON TARINOITA

Mummo on Lahja Poikonen os. Joki

Tässä on mummon kertomuksia lapsuutensa päivistä. Ne ovat näytteitä mummon juttelemista äänitteistä, joita mummo usein kertoi tuvan pöydän ääressä aina viimeiseen syksyyn asti. Hän kirjoitti muistelman appiukkonsa Heikki Poikosen elämästä Poikokset-suvun lehteen.

Eletään 1920-luvun loppua - mieluisia vieraita tulossa...

pieni tyttö istuu kesäläpimillä kivirappusilla ja leikkiä käpylehmillä. Vanhemmat ovat tuvassa kahvitauolla heinänteon tuoksinasta.

Tyttö havahtuu siihen, että tienmutkasta alkaa kuuluu rapinaa ja kaksi tummaan pukeutunutta miestä pilkistää esiin. Tyttönen ryntää tupaan hengästyneenä ja ilmoittaa:

- Isä, isä, he ovat tuolla, tuolla pihalla
- Ai ketkä, isä kysyy
- No pastori, se Pätiälä pastorisetä
- Ai, he tulivatkin jo tänään, no mutta sehän on hieno asia!
- Niin, niin, lähdenkö heti kertomaan kylälle, että illalla on sitten seurat
- Siltähän se näyttää, että saadaan pitää seurat, muistappa sanoa, että juhlat aloitetaan sitten seitsemältä.

Tyttö tervehtii iloisesti pastori Pätiälää ja hänen seuralaistaan, mutta ei hän kerkie pysähtymään vaan saman tien ryntää kylätielle päin. Hymy suunpielessä pastori ajattelee, että ainakin tällä kylällä sana leviää hyvin, kun on tuollainen pikku enkeli viemässä viestiä eteenpäin.

Erkki Poikonen

Lahjan muistosivut: <https://plus.google.com/photos/113842503369137732812/albums/6103484981878973185?authkey=CKCZ3OTKj-TncA>

”OMA TUPA KULLANKALLIS” - KESKISUOMALAISESTA TALONPOIKAISELÄMÄSTÄ

Talonpoikaistalon tärkeimpänä huoneena pidettiin asuintupaa, johon eläminen keskittyi riippumatta siitä riippumatta, *”oliko tämä huone oikea, vanhanaikainen savupirtti vai uloslämpivällä muurilla varustettu tupa”*. Savupirtit alkoivat kuitenkin olla katoavaa kansanperinnettä, sillä *”Korkea esivalta oli, havaittuaan savupirtin puutteellisuudet, edellisen vuosisadan lopulla ryhtynyt ilmisotaan sitä [savupirttiä] vastaan”*. (---) Hämeen-Uudenmaan läänin maaherra Anders de Bruce (s. 1723 k. 1787) koetti ohjata asukkaita terveellisempään elämään, sillä hänen mukaansa savutuvissa oli *”terveyden ja siisteyden kannalta paljon muistutettavaa: niissä majailivat (---) väen ohella hevoset, siat, vuohet ja muut eläimet, joiden lika ja hiestys aikaansaivat terveydelle vaarallisia höyryjä; monet yleiset taudit, kuten pistokset, röhkä ja varsinkin silmäpasko (sura ögon) johtuivat niissä asumisesta; niistä puuttui ”ilmanvaihtoa”, joka terveellisen hengityksen kautta ylläpitää elämän terveyttä, sielun ja ruumiin hilpeyttä sekä innokasta huolta talousaskareista”*.

De Brucen innoitus tuntui leviävän käytäntöön ilmeisen verkkaan ja vastahakoisestikin, mistä kertoo seuraava maininta: *”Pohjoisessa Keski-Suomessa, esim. Saarijärvellä ja Laukaassa, siirtyminen savutuvasta uloslämpivään tupaan on tapahtunut huomattavasti myöhemmän ja hitaammin kuin eteläisessä Keski-Suomessa”*.

Eläimet olivat tuonajan yhteiskunnassa todella tärkeitä. Siksipä nekin tarvitsivat lämmintä paikkaa lähes yhtä välttämättömästi kuin ihmisetkin: *”Hevoset (---) asustivat aina talvisin, aamuin illoin, tuvissa, myöskin monissa uloslämpivissä tuvissa, ja juuri oven luo, seinän viereen, olivat niiden silppuastiat sijoitetut. Aamulla, viimeistään kello neljä,*

käytiin avaamassa ”kylmän tallin” ovi, ja hevoset riensivät kohta ”sen kyydin kanssa” tupaan – osasivatpa muutamat niistä hampaillaan vetää oven auki. (---) Lukuunottamatta oriita, jotka oli tarvis pitää sidotuina, hevoset olivat tuvassa aivan irroillaan. (---) Mikäli ne yrittivät sinne [perälattialle] mennä ja varsinkin mikäli ne tekivät liipiskanttia (omavaltaisuutta), niille kohta ärähdettiin: ”mäne silipulles”.

Tuvan ovipuoli oli varattu likaisiin töihin; hevoset jättivät sinne *”omat jälkensä”* ja siellä myös teurastettiin eläimet. Sen sijaan *”siat kuitenkin puhdistettiin karkojökissä ja tuotiin tupaan vain halkaistaviksi”*. Teurastus haluttiin saamaan valmiiksi *”ennen päivän nousua”* samalla, kun tupakin piti saada siivotuksi. Tästä seurasi, että lahtiaamuina väki nousi töihinsä jo yhdeltä yöllä! Lastenkin oli osallistuttava, *”sillä heidän piti olla muakana pärettä näyttämässä”*.

Jäniksennahalla oli suuri merkitys arjen elämässä, sillä ne torjuivat russakoita! Se asetettiin muun muassa pöydän ja taikinasaaavin jalkoihin, vitsapantoihin, *”joisen varassa leipävakkanat riippui-*

vat keskiորrestä”. Myös varsin uuden keksinnön, kellon, taakse laitettiin jäniksennahka estämään ei-toivottuja otuksia *”vaeltamasta sen sisään; nehän muuten, kun niitä oli suuret laumat, olisivat seisotta- neet sen käynnin”*. Kirjoittaja oli havainnut, miten *”Korpilahdella isännän ja emännän sänky oli suojattu torakoita vastaan sillä nerokkaalla tavalla, että se oli kiinnitetty neljällä vitsaköydellä laipioon ja köysien päät oli ympäröity jäniksennahalla”*. Näihin toimiin oli ollut syytä ryhtyä *”vain ruskeita venäjäntorakoita vastaan, jotka levisivät Keski-Suomeen jotenkin myöhään, enemmästä määrin vasta 1840-luvulta lähtien. Aikaisemmin oli kyllä runsaasti ruohtintorakoita, jotka olivat mustia väriltään ja niin suuria, ”sontiaisen kokoisia”, etteivät ne edes mahtuneet seinänrakoihin, mutta ne eivät olleet yhtä harmittavia; ne hävisivät maakunnasta yleensä samanaikaisesti kuin savutuvat taloista – sitä mukaa kuin venäläiset veljet saapuivat virkaa hoitamaan”*.

Koonnut: Tiina Lindholm 2015.
Julkaistu Metsopolin Uutiskirjeessä nr 1/2015.
Lähde: Kuusanmäki Lauri (1934): Talonpoikaiselämää Keski-Suomessa 1800-luvun keskivaiheilla. Ss. 95-97, 101, 105. Historian aitta V. Otava, Helsinki

MUMMON TARINOITA

Mummo on Lahja Poikonen os. Joki
1923- 2014

Mummolla oli hyvä muisti, hän kävi mm. kertomassa Syrjänmäen koululla lapsille miten elettiin viime vuosisadan alkupuolella.

Tarinoiden kertominen juonsi juurensa jo hänen omalta äidiltään Anna Lyydialta, joka vilkkaana persoonana muisteli Lahja-mummolle omia vanhempiaan, sukuaan ja nuoruuttaan. Näitäkin tarinoita mummo kertoi meille eteenpäin pöydän äärellä.

Eletään 1930-luvun vaihdetta... tällä kertaa on epämieluisia vieraita tulossa... oveen koputetaan, sieltä sisään astuu kaksi rotevaa miestä. Pieni tyttö säikähtää kahta virkamerkkiä kantavaa miestä ja menee pöydän taakse piiloon.

- *Iltaa taloon, tultiin taas tarkistamaan, että talon varat riittävät, jos Soinintien rakennusurakka meneekin ulosmittaukseen.*

- *No, niinpä tietenkin, tuhahtaa Vihtori isäntä, eipä tuo tilanne ole siitä muuttunut, kaksi lehmää, hevonen ja sika ovat navetassa edelleen ja yhteismetsä kasvaa niin kuin ennenkin, vaikka ei sillä taida näinä päivinä olla mitään arvoa.*

- *No, mennään katsomaan kuitenkin sinne navettaan tilannetta, kun tuo pankin sopimus velvoittaa seuraamaan säännöllisesti teidänkin talon takuuvastikkeita.*

Tämä tilanne toistui usean vuoden ajan, syynä siihen oli että Vihtori pappi oli muiden isäntien kanssa alkanut takamaan niin välttämättömänä pidettyä hiekkatien rakentamista Laikalta aina Karstulan kirkolle asti. Tien tekeminen Pohjanmaalta Soinin Korttesjärvelle asti oli edennyt hyvin, mutta sitten tuli lama ja valtio ei enää jatkanut

Lahja Poikonen

tien tukemista perille asti, Niin isännät joutuivat ottamaan vastuun kustannuksista. Pahimpaan rospuuttoaikaan ei kirkonkylälle päästy oikein millään konstilla. Talvisin kirkolle oli kuljettava järven yli reellä., kesäisin veneellä, mm. nykyisen Hitosen Kallen kaupan kohdalta josta järjestettiin soutuapua tarvitsijoille.

Mummo kertoi yhdenkin tarinan eräästä järven yli pääsyä malttamattomasti odottaneesta kaverista, jolla oli mielestään kova kiire ehtiä kirkolle. Hän jouduttuaan vartomaan Hitosen tuvassa aterioivaa isäntää, oli hän hermostuneena sanonut hänelle ” *Mutta kun toiselta puolelta pääsee aina niin nopeasti yli*”. Aina sanavalmis Kalle oli todennut siihen. ” *No mee sitte sille puolelle*”.

Mutta asiaan palataksemme, äidin kotitalon kohtalo oli useamman vuoden vaakalaudalla, mummo muisteli, että myös pastorin käydessä, aina rukoiltiin talon säilymisen puolesta. Ja lopulta 30-luvun edetessä taloustilanne Suomessa korjaantui ja metsästä alkoi saamaan sen verran rahaa, että kyläläisten tienrakennusvelat pystyttiin lopulta maksamaan.

Mummo oli vuosikymmeniä myöhemmin jo aikuisena kertonut ai-

kanaan Perhonnimellä käyneelle poliisille, että lapsena hän oli kovasti pelännyt tätä. Jo eläkkeelle jäänyt poliisi oli kysynyt, että no miksikähän niin? Äiti oli siihen vastannut, että hän pikkutyttönä pelkäsi tosissaan, jos poliisisedät olisivat vieneet hänen kotinsa.

Onneksi niin ei käynyt ja asukkaat saivat jatkaa elämäänsä entiseen malliin.

Eletään 1930-luvun loppupuolella, nuori tyttö lähtee veneellä kirkolla.... tyttö ottaa mukaansa separaattorilla lehmien maidosta erottamansa kerman tonkassa mukaansa ja lähtee soutamaan Perhonninlahden rannasta yli aaltojen meijerin rantaa kohden. Hän käy tyhjentämässä tonkan meijerillä ja jatkaa soutaen matkaansa Tapulinlahteen ja sieltä jalan Ritasen kauppaan tekemään perheen ostoksia. Kauppiaan kerättyä kaikki tavarat kassiin, tyttö saa ajatuksen ostaa vielä pienen palan siihen aikaan niin kovin harvinaista makkaraa. Iloisin mielin hän lähtee kaupasta ja suuntaa veneensä kokan kohti kotirantaa. Matkan puolivälissä hän päättää huilata ja malttamattomana maistaa kassissa olevasta makkaraista palan. Laittaessaan herkkua suuhunsa, outo tuoksu nousee paketista. Kun hän sitten puristaa makkaran palasta, sen pinta on liukas ja limainen, samassa hän tajuaa, että tähän on jo pilaantunutta. Hajusta melkein pahoinvoivana hän heittää koko paketin Pääjärven aaltoihin ja niin loppumatka meneekin alakuloisissa tunnelmissa.

Mummon piti odottaa vielä pari vuotta, kunnes eräänä päivänä Toivo -veli tuo mukanaan Lakomäen puusavotalta kokonaisen makkarankin maistattavaksi ja olihan se sitten hyvää.

*Erkki Poikonen
tamikuussa 2015 mummon mustolle*

Rautaruukilta Konttilaan

Humpinniemielle vävyksi Elias Krookille tulleella Junno Poikosella oli 13 lasta, joista vain yksi kuoli lapsena. Junno oli yli 50-vuotias, kun nuorimmat pojat Ellu 1840 ja Kalle 1843 syntyivät. Isännäksi piti tulla vanhimman veljen Juhon, mutta hän kuoli nälkävuonna 1867. Juhon poika Juho oli jo tulossa aikuiseksi ja hänestä tuli isäntä, kun Junno kuoli 1873 85-vuotiaana.

Nuorimmat pojat Ellu ja Kalle ha-
keutuivat Kimingin rautaruukille
talorahoja tienamaan. Ajalle tyy-
pilliseen tapaan he olivat tottuneet
ruokahuushollissaan aika suureen
omavaraisuuteen ja hankkivat leh-
män maitoa saadakseen. Kestieuk-
ko hoiti lehmän osamaitopalkalla.
Muutaman vuoden rautaruukin
renkinä oltuaan veljekset olivat sen
verran vaurastuneet, että ostivat
Kalavastingilta Konttilan talon. Il-
meisesti siihen saatiin Humpinnie-
meltä perintörahaa. Aikakausikin
varmaan maksua helpotti, sillä oli
viimeinen kolmesta pahasta nälkä-
vuodesta menossa taloa ostettaessa
1868. On saattanut käydä niin, että
rahaa ei ole tarvinnut paljon käyttää
talon verorästien maksun jälkeen.

Nälkävuosien kulkutaudit vei-
vät haudata myös veljesten äidin
ja kuoleman viikatemies vaani
pahasti myös veljeksiä ja heidän
lähinaapurista Korppiselä otta-
miaan nuoria vaimoja. Kalle oli
sairastanut niin, että "vartauti" oli
häneltä vienyt tukankin päästä.
Kesällä 1868 vain Kalle ja vel-
jen vaimo Kaisa kykenivät aluksi
Konttilaan muuttamaan. Edelli-
nen isäntäväki Konttiset muuttivat
Heijostenmäelle.

Vuonna 1869 saatiin jo omaa vil-
jaa, kun nälkävuoden loppuivat.
Veli Jussi oli edellisinä vuosina

veljeksiä auttanut, ettei kovin pal-
jon tarvinnut pettua jyrsiä. Lapsia
alkoi syntyä melkein joka ohrille,
mutta ajalle tyyppillisesti Ellun lap-
sista vain neljä jäi eloon ja Kallen
lapsista viisi. Kalle oli muistellut
erikoisesti 2-vuotiaana kuollutta
tytärtään Tilda Mariaa, joka oli tul-
lut valittamaan riittä lämmittävä-
lle isälleen olevansa "niin kipeä,
etten oo ikkää ollu näin kipeä" ja
oli sitten kuollut päivän tai parin
sisällä. Tytön vaalea palmikko oli
ollut Konttilan aitassa muistona
1950 -luvulle, Hermannin heitti sen
pois.

Veljesten perheiden kasvaessa tar-
vittiin lisää asumatilaa, että sopu
säilyisi. Kallelle päätettiin raken-
taa oma talo ihan entisen viereen.
Kallen poika Hermannin oli silloin
noin kuusivuotias. Sedästään El-
lusta oli hänelle jäänyt muistiku-
va, kuinka komeasti Ellu lauloi,
kun olivat ajaneet pärepuita La-
pinmyllylle. Veljeksethän olivat
hankkineet koskivoimaa puhkai-
suttamalla Lapinjärven ja Hirvi-
järven välisen kannaksen, jolloin
varsinkin kevättulvan aikaan myl-
ly ja pärehöylä saatiin toimimaan.
Kerrotaan venäläisten olleen apu-
na kannasta puhkaisemassa. Lauk-
kuryssät ilmeisesti toivat tietoa ve-
näläisammattilaisten taidoista.

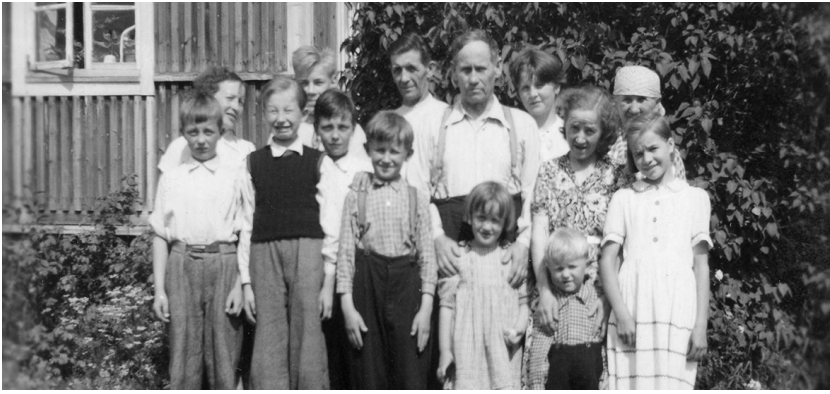
Ellu kuoli kuumetautiin Konttilan
uuden osan valmistumisen aikoi-
hin. Kuumeessa oli myös Her-
mannin pitkän aikaa. Hän muisteli.

kuinka toiset lapset juoksivat ja
melusivat hänen sairastaessaan.
Suosikkilelu oli ollut kilikilikello,
jonka äänen hän sanoi vielä van-
hanakin muistavansa. Hermannin
merkittävin kasvinkumppani oli
Ellun poika Oskari, joka oli vain
puoli vuotta Hermannia nuorempi.
Pikavihainen Hermannin joutui
usein tappeluun Oskarin kanssa,
joka oli hyvin taitava varsinkin
puremaan ja raapimaan. Kerran
Hermannilla oli ollut elämänsä ti-
laisuus kalauttaa Oskaria päähän
käteen sattuneella kauhapuulla,
mutta juuri silloin oli Hermannin
11 vuotta vanhempi veli Matti sat-
tunut aukaisemaan oven ja huuta-
nut, että mitäs ne pojat teällä toas
kyöhneä. Sitä Hermannin Oskarille
muisteli, kun 1950-luvun alussa
istuivat vierekkäin Konttilan kah-
denistuttavassa keinutuolissa. Her-
mannin oli nimitelty kirnupiikiksi
hänen oltuaan lapsena kovin hoik-
ka poika.

Oskari kehitteli myös hienon ajo-
ituksen rykäisemällä samaan ai-
kaan, kun päästi pierun, etteivät
akat huomaisi motkottaa. Myö-
hemmin Oskari purki tappelun-
haluaan isäpuoleensa "puusniek-
kaan", jonka oli uhannut tappaa,
jos saa kiinni. Kiinni yritti Oska-
ri saada meitäkin Voiton kanssa
1950-luvun alussa, kun hävitettiin
räkättien pesiä Virsulän puolel-
ta. Pitkän karahkan kanssa Oska-
ri meitä jällesti, eikä huutaessaan
perkeleitä säästännyt. Oskari lähti

Konttila Aho-Vastingilla 1956-1960 tienoilla

Hermannin ja Tilda muutaman jälkeläisensä keskellä 1953

Venäjän armeijan kutsuntoja pakoon Amerikkaan 1904 ja äitinsä Kaisa kuoli seuraavana vuonna, puusniekka meni menojaan. Oskari palasi Amerikasta kymmenisen vuotta siellä oltuaan ja rakensi Konttilasta perimälleen maalle Virsulan.

Kallen emäntä Anna Loviisa piti selvänä, että Kallen osuus Konttilasta annetaan vanhimmalle pojalle Matille. Siihen asiaan ei Kallella ollut mitään sanomista, kuten ei moneen muuhunkaan asiaan. Hermannin kertoi vanhoillaan, että olisihan hänelle voinut antaa Suojärven ja Vertille Harjun ja silti Matille olisi jäänyt elinkelpoinen tila, Konttila. Vertti (Evert) lähti 18-vuotiaana 1902 Amerikkaan, eikä enää koskaan käynyt Suomessa. Massachusettsin Maynardissa hän työskenteli kutomatehtaassa pitkään, oli osuustoimintamies ja kasvatti kolme poikaa, joilla kyllään ei ollut lapsia. Hermannin sisar "Eetla" meni naimisiin naapurikylälle Riihihohon 1890-luvulla ja toinen sisar Serafiina eli Viinu meni Amerikkaan 1906 Maynardiin kutomatehtaalle, josta palasi kotikylälleen suomalaisen miehensä kanssa 1923. He ostivat aluksi osan Ellulle jäänyttä Konttilaa.

Matti Poikosesta tuli siis Konttilan isäntä. Emännän hän otti Hiekasta, lähinaapurista. Isännyys ei kestänyt kuin toistakymmentä vuotta. Yhdessä lankomiehensä Albert Krookin kanssa Matti eli suurel-

lista elämää, johon ei kuulunut ruumiillinen työ, vaan meneminen huijalasta heijalaan, runsas alkoholin käyttö ja huoleton rahan käyttö. Kallen huomauttaessa Matille, että rengit vain makailevat ojanpenkalla, oli Matti huutanut isälleen, että liikaakin tekevät.

Viimeisinä vuosinaan hän piti Konttilassa kyläkauppaa, joka lie nee ollut lopullinen niitti siihen, että Konttila meni vieraisiin käsiin ja Matti kuusihenkisine perheineen lähti Amerikkaan vuonna 1912 palaten noin kymmenen vuoden kuluttua Karstulaan Laikan pappilan vuokraajaksi. Vuonna 1938 Matti eläköityi ostaen pikkutilan Pylkönmäen Kuoppalasta. Anna Loviisa kuoli seuraavana vuonna 1913 Matin Amerikkaan lähdön jälkeen. Kalle muutti Kalmarin Hermannin luokse, johon uusi isäntä maksoi Kallen syytintä.

Hermannin meni 19-vuotiaana naimisiin Saarijärven Kalmarin talon tyttären Tildan kanssa. Yhdessä he olivat käyneet kansakoulua Karstulan kirkolla, sillä Kalmarin Eero asui siihen aikaan Kalavastingin Nuorenmäessä saman tien varrella Konttilan kanssa. 12-vuotiaasta myö riijattiin, kertoi Hermannin lapsenlapsilleen. Konttilasta Hermannin sai osuutenaan 800 kultatamarkkaa, hevosen ja lehmän. Rahalla pystyi ostamaan pienen torpan sen lisäksi, että Kalmarin Eero antoi tyttärelleen Kalmarin

maiden äärireunalta torpan, jossa oli viisi ha kivistä peltoa ja riekale keskenkasvuista mehtää. Eero halusi köyhän vävyn pois silmiensä alta. (Hermannin ja Tildan tarina on vuoden 2007 sukulehdessä ja sukukansiossa.)

Konttila ehti olla viitisen vuotta vieraissa käsissä. Maaliskuussa 1917 Hermannin kävi hakemassa kauran siementä syntymäkodistaan. Sillä reissulla hän osti Konttilan 35.000 markalla Matti Ruunaniemeltä. Velkaa siitä syntyi, mutta suurimman osan siitä söi inflaatio, joka pudotti markan arvon kymmenenteen osaan. Tieto kaupasta kulki nopeasti, sillä Kalmarin palatessaan Hermannille sanottiin, että sinä kuulema ostit Konttilan.

Lapsena kyselin vaariltani Hermannilta entisaikojen asioista. Siitäköhän kipinä perinneasioihin syttyi. Vaari johti kolmen sukupolven taloutta. Hänen sanansa oli viimeinen laki. Piiskaa vaarilta sain, kuten veljeni Voittokin, kun äkäilimme pienistä asioista. Lapsia yritettiin varjella mm. kiroilun kuulemiselta, josta tosin isän ja setä Aaron käsitys oli erilainen. Kerran vaarilta tuli helakasti "perkele", kun hän tökkäsi kipeästi naskalilla sormeensa. Tilda välittömästi kommentoi: "Ja vielä lasten kuullen". Isälleni Tilda motkotti siitä, kun isä antoi minun Voiton kanssa seisoa vieressä teurastaessaan pikkuvasikkaa. Emme asiassa mitään kummallista nähneet, kun isä löi vasikan tainnoksiin paksulla hellapuulla ja leikkasi puukolla kurkun auki, että veri valui ulos. "Näkköönne vielä paljo pahempoaki" tokaisi Eino äidilleen. Muutamaa vuotta aikaisemmin sodasta tulleella sukupolvella oli omat norminsa. Hermannin kuoli 1959. Kyläläiset sanoivat viimeisen todellisen isännän kuolleen.

Taisto Poikonen

USA:n presidenttien luottomiehellä värikkäät juuret Karstulassa

”John osaa johtaa vaikeinakin aikoina.” Näin perusteli presidentti Barack Obama joulukuussa 2013 John Koskisen nimitystä USA:n verohallinnon IRS:n johtoon. Obama on neljäs USA:n presidentti, joka on turvautunut hankalalla hetkellä sen miehen apuun, jonka isoisä on syntynyt Karstulan Kimingillä ja isoäiti Humpilla. John Koskinen itse ei tiedä suomalaisesta suvustaan juuri mitään. Ehkä hämmästyisi, jos tietäisi esimerkiksi sen, että hänen isoäitinsä ja isoisänsä asuivat lapsuudesta lähtien samassa taloudessa, tai tietäisi, että isovanhemmilla oli kaksi yhteistä velipuolta, joista toinen teloitettiin 1918 ja toisesta tuli kansanedustaja. John Koskinen on ollut näkyvästi esillä maansa urheilupolitiikassa, niin on ollut

hänen suomalaisen pikkuserkkunsaakin perhe.

Johnson, Clinton, Bush, Obama

Ensimmäisen kerran John Koskinen pääsi Valkoiseen taloon jo 1960-luvun lopulla, kun hän nuorena lakimiehenä oli avustajana presidentti Lyndon B. Johnsonin nimittämässä senaattori Otto Kernerin johtamassa komissiossa. Vuosien 1965-1967 rotulevottomuuksien syitä ja seurauksia selvittelleen Kernerin komission työn tulos on jälkikäteen arvostettu Yhdysvaltain vaikutusvaltaisimpien komissioraporttien joukkoon.

1990-luvulla Koskinen toimi demokraattipresidentti Bill Clintonin hallinnossa budjettiosaston

johtajana. Tämän jälkeen Clinton nimitti Koskisen johtamaan Yhdysvaltain Y2K-komiteaa, jonka tehtävänä oli selvittää niitä tietokoneongelmia, joiden pelättiin romahduttavan vuosituhannen vaihtumishetkellä kaikki maailman tietokoneet. IT-maailmanloppua ei tullutkaan, mutta John Koskisen kriisijohtajuustaitoja tarvittiin uusissa yllättävissä tilanteissa. Hän toimi 2000 -luvun alussa neljä vuotta Washingtonin apulaiskaupunginjohtajana. Tuolla kaudella kaupunkia ravistelivat terroristien kaappaaman lentokoneen törmäminen Pentagoniin 11.9.2001, kymmenen ihmishenkeä vaatinut sala-ampujatapaus sekä pelkoa kylväneet pernaruttokirjeet.

John Koskinen on tunnettu demo-

John Koskisen suomalaista sukua 1910-luvulla, jolloin hänen isovanhempansa olivat jo USA:ssa. Maassa istuu isovanhempien velipuoli Artturi, penkillä Johnin isoisän isä Juho Koskinen, hänen vaimonsa ja Johnin isoäidin äiti Selma Koskinen, Oskarin puoliso Edith sylissä Reinon, Johnin isovanhempien velipuoli Oskari. Takana seisovat Johnin isoäidin serkku Selma Kyrönlähti (vas.), Oskarin appivanhemmat Rankiset sekä Mimmi Koskinen.

John Andrew Koskinen 1939 Cleveland USA

kraatti, mutta se ei estänyt republikaanipresidentti George W. Bushia kääntymästä hänen puoleensa, kun koko maailmaa koetellut pankkikriisi räjähti käsiin Yhdysvalloissa 2008. Alkusysäyksen kriisille antoivat kaksi asuntolainapankkia, joista toinen oli Freddie Mac. Presidentti Bushin aloittamaan pelastusoperaatioon kuului John Koskisen nimittäminen Freddie Macin johtokuntaan. Muut johtajat ympärillä vaihtuivat, osa irtisanoutumisten, yksi itsemurhan vuoksi, mutta Koskinen seisoj vartiopai-kallaan.

John Koskisen nykyinen työ skandaalien ryvettämän veroviraston johdossa ei ole yhtään kiittolli-sempää. Ensinnäkin Koskisen on pelastettava verovirasto siitä kriisistä, jonka hänen edeltäjänsä aiheutti sorsimalla republikaani-puoluetta lähellä olevia järjestö-jä. Koskisen tehtävänä on myös kerätä rahoitusta presidentti Obama-n epäsuositun terveysreformin toimeenpanoon ja jahdata ulko-maisilla tileillä veroja kiertäviä rikkaita. Koskisen entinen kollega Philip Odeen kommentoi Johnin nimitystä uutistoimisto Reutersille sanomalla, että miksi kukaan täys-järkinen ottaisi tuollaisen homman vastaan.

Suomalaisella sisulla

John Koskinen on tehnyt ”tuol-laisia hommia” koko ikänsä. Hän suoritti lainopin tutkintonsa arvos-tetussa Yalen yliopistossa ja toimi sen jälkeen yli 20 vuotta Palmier Corporationissa. Palmierin tehtävä on auttaa ja saneerata vaikeuksiin joutuneita suuryrityksiä ja virasto-ja. Tässä työssä myös Johnin oma talous koheni, hän loi itselleen miljoonaomaisuuden.

John Koskisella on kyky johtaa kylmänviileästi ja määrätietoisesti organisaatioita, joita on pidetty by-rokraattisina painajaisina. Oleelli-nen osa Koskisen selviytymisky-kyä on hänen suorapuheisuutensa ja huumorintajunsa, mikä on vai-kuttanut myös hänen myönteiseen kansansuosioonsa. ”Minähän olen rikoksenuusija, ajaudun kriisistä toiseen”, tokaisi Koskinen New York Timesin haastattelijalle. Ha-keutumistaan hankaliin paikkoihin John on perustellut myös suoma-laisuudellaan:

” Haluan ajatella, että olen perinyt jotain suomalaisesta sisusta, josta kuulin niin paljon nuoruudessani. Urallani olen keskittynyt johta-maan isoja vaikeuksissa olevia or-ganisaatioita sekä yksityisellä että julkisella sektorilla, ja sellaisessa

ympäristössä menestyminen vaatii vahvoja hermoja ja sinnikkyyttä. Niistä kiitän suomalaisia esi-isiä-ni.”

Uusioperheestä Amerikkaan

Suomalaisista esi-isistä John Kos-kinen ei tiedä juuri mitään. Hän on kertonut, että vanhemmat kuolivat verraten nuorina eivätkä ehtineet kertoa suvusta kovinkaan paljoa. Molemmat olivat toisen polven amerikkalaisia. John Koskisen isä Yrjö nousi kovalla työllä öljy-yhtiön mainosmieheksi. Äiti Irja toimi ensin sihteerinä ja sitten high schoolin englannin opettajana.

Jos on ollut John Koskisen elämä Amerikassa värikästä, niin kirjavia vaihteita on myös hänen suoma-laisten lähisukulaistensa tarinassa. Esimerkiksi käy vaikkapa Johnin isovanhempien yhteinen lapsuudenkoti. Isoäiti Ida Maria (1887-1965) syntyi Karstulan Humpilla, hän oli äitinsä Selma Poikosen avioton tytär. Selma meni pian Idan syntymän jälkeen naimisiin Vahangan Pohjosmäen Matilai-sessa syntyneen tukkiurakoitsija Johan Heikki Koskisen kanssa. Leskeksi jääneellä Johanilla oli ennestään poika Johan Alfred (1879-1915), joka oli syntynyt Kimingin Kuivalassa. Samassa perheessä asuneet Ida Maria ja Jo-han Alfred tykäsivät toisiinsa, ja heidät vihittiin 1905. Vihkimisen jälkeen Ida ja Johan sekä Johanin sisko Hanna lähtivät lukuisten karstusten tavoin Amerikkaan. Kun perhe asettui Ohion Cleve-landiin, Idalle ja Johanille syntyi samana vuonna 1905 poika Yrjö. Myöhemmin syntyivät vielä Katri ja Olavi. Lapset olivat pieniä, kun Johan Koskinen kuoli 36-vuoti-aana 1915. Leskeksi jäätyään Ida meni uudelleen naimisiin. Toinen aviomies oli amerikansuomalaisen Emil Silta.

Johnin isoäiti Ida Koskinen ja hänen toinen aviomiehensä Emil Silta

Yrjö meni 1930-luvulla naimisiin Minnesotassa asuneen Irja Danskankanssa, hänen juurensa ovat tiettävästi Vehkalahdella Kaakkois-Suomessa. Irja ja Yrjö Koskisen poika John Andrew syntyi Clevelandissa 1939. Etunimi noudatteli suvun perinnettä, John Koskisen isoisän ja tämän isän nimi oli kirkonkirjoissa Johan. Puhekielessä vanhempi oli Juho ja nuorempi Suomessa Johannes ja Amerikassa John. Johnin toinen nimi Andrew saattaa olla perua hänen isoisänsä isoisältä Antilta.

Juho Koskisen ensimmäinen vaimo oli Kimmingin Ruukissa syntynyt Gustava Friman (1850-1887). Juholla oli tästä avioliitosta Johanin lisäksi tyttäret Edit Maria, Emilia (Mimmi), Emma Johanna (Hanna) sekä Vilhelmiina. Selma ja Juho Koskisella oli kaksi yhteistä lasta: Oskari syntyi 1890 ja Artturi 1904. Oskari teloitettiin 1918 ja Artturista tuli kansanedustaja.

Suvussa koettiin politiikan pimeä puoli

John Koskinen ei ole aktiivipolitiikko, mutta hän tukee avokätisesti demokraattista puoluetta ja oli

mukana John Kerryn presidenttikampanjassa 2004 sekä tuki Hillary Clintonia demokraattien presidenttiehdokkaaksi 2010.

Kiinnostus politiikkaan saattaa olla veren perintöä. John Koskisen isoisän isä Juho Koskinen kuului Karstulan työväenyhdistyksen perustajajäseniin. Juhon pojat Oskari (1890-1918) ja Artturi (1904-1981), jotka siis olivat John Koskisen molempien isovanhempien velipuolia, olivat myös mukana politiikassa. Nuori Oskari Koskinen oli Karstulan sosialidemokraattien piirissä arvostettu henkilö 1910-luvun alkupuolelta lähtien. Kun työväestö perusti syksyllä 1917 ympäri maata järjestyskaarteja, Oskarista tuli Karstulan kaartin puheenjohtaja. Aseita tai aseellista toimintaa ei järjestyskaartilla Karstulassa ollut, ainoastaan muutamia puukepeillä pidettyjä harjoituksia. Silti Oskari Koskinen sai maksaa aatteestaan kalliin hinnan.

Vuoden 1918 sisällissota päättyi huhtikuun alussa Tampereen valtauksen ja punaisten antautumiseen, mutta vihollisuudet jatkuivat. Huhtikuun lopulla Karstulan suojeluskuntalaiset pidättivät Oskari Koskisen, ja hänet aiottiin ampua kotipihassaan puolisonsa, pienten lastensa, vanhempiensa, appivanhempiensä ja pikkoveljen silmien edessä. Teloitusjoukkoa johti Hämeestä Karstulaan lähetetty nuori ylioppilas, joukossa oli myös neljä paikkakuntalaista. Tilanne raukesi sillä kertaa, kun mukana olleet kaksi Kimmingin miestä kieltäytyivät ampumisesta. Karstulan suojeluskunnan esikunta piti kuitenkin antamansa kuolemantuomion voimassa, Oskari Koskinen lähetettiin parin päivän kuluttua Tampereelle, jossa hänet ammuttiin Kalevankankaan suuren joukkohaudan partaalla. Samalla paikalla teloitettiin lyhyessä

ajassa liki kolme tuhatta ihmistä.

Sodan kauheudet koettelivat Koskisen perhettä vuoden 1918 jälkeenkin, Juho Koskisen tytär, Artturin ja Oskarin sisarpuoli, John Koskisen isän tati Mimmi kuoli toisen maailmasodan aikaisissa Kotkan pommituksissa.

Kansanedustajaperhe

Oskari Koskisen kolmetoistavuotias veli Artturi oli kotipihallaan silminnäkijänä, kun isovelji aiottiin ampua. Seuraavana päivänä Artturi vei Oskarille kahvia, kun tämä oli vangittuna suojeluskunnan esikunnassa. Isoveljen kohtalo jätti Artturi Koskiseen elinikäisen trauman. Se ei kuitenkaan estänyt häntä lähtemästä politiikkaan, pikemminkin kannusti. Artturi Koskinen teki vuosikymmeniä työtä kotiseutunsa hyväksi sekä kuntapäätäjänä että valtakunnan politiikassa. Hän oli 1940- 1960-luvuilla 18 vuotta SDP:n kansanedustaja.

Kunnallisneuvos ja kansanedustaja Artturi Koskinen oli pienviljelijä

Myös kunnallisneuvos Artturi Koskisen vävy, Kaija-Liisa -tytären puoliso Pertti Hietala oli kansanedustajana vuosina 1979-1991, hän toimi myös SDP:n eduskuntaryhmän puheenjohta-

jana. Siviiliammattiltaan Hietala oli Pieksämäen kaupunginjohtaja. Valtameren takainen kollega John Koskinen on ollut ”vain” apulaiskaupunginjohtaja, kaupunki tosin on hieman isompi eli Washington.

Urheiluaatetta Atlantin molemmin puolin

John Koskinen on myös urheilumies, vaikka hänen omasta mahdollisesta urheilu-urasta ei ole Suomeen tihkunut muuta tietoa kuin, että hän tiettävästi pelaa tennistä. Johnin suosikkilaji on jalkapallo. Kun jalkapallon MM-kiat pelattiin 1994 Yhdysvalloissa, John Koskinen oli järjestelykomitean tehtävissä. USA:n jalkapalloliiton puheenjohtajana hän toimi 2004-2008. Johnin nuoruuden ensimmäinen korkeakoulu Duken yliopisto nimesi oman jalkapalloareenansa Koskinen Stadiumiksi, kun John oli vaimonsa Patrician kanssa tukenut stadionin rakentamista.

Suomeen jääneissä Koskisissaakaan ei tiettävästi ole ollut maineikkaita kilpaurheilijoita. John Koskinen pikkuserkku, Artturi Koskinen tyttären tytär Auli Pekkala (o.s. Hietala) on opiskellut sekä liikuntatieteitä että taloustiedettä Jyväskylän yliopistossa. Vuonna 2011 hän väitteli tohtoriksi aiheenaan ” Mestaruus pääomana - huippu-urheilun tuottama pääoma yrittäjäksi ryhtymisen kannalta”. Väitöskirjaansa varten Auli haastatteli entisiä huippu-urheilijoita, nykyisiä yritysjohtajia. Hän myös auttaa yritystoimintaa viritteleviä huippu-urheilijoita opettamalla heitä Haaga-Helian Ammattikorkeakoulussa hyödyntämään urheilun parissa kertynyttä osaamista ja verkostoja. Aulin puoliso Jukka Pekkala hyppäsi 1980-luvun alussa seivästä yli viisi metriä. Näkyvimmat jälkensä Suomen urheiluelämään hän on jättänyt Suomen Liikunta ja Ur-

heilu ry:n (SLU) pääsihteerinä ja Suomen olympiakomitean nimeämän Huippu-urheilun muutostyöryhmän vetäjänä.

Sibelius, Nurmi ja sodat innoittavat

John Koskisen perheeseen kuuluvat vaimo Patricia (o.s. Salz) tytär Cheryl, poika Jeffrey sekä lastenlapsia. Työtoverit ovat luonnehtineet Johnia sekä työ- että perhekeskeiseksi. Washingtonin apulaiskaupunginjohtajana hän saattoi kiireittensä keskellä kattaa työpöydälleen kynttiläillallisen ja olla yhteydessä kotiinsa kaiutinpuhelimen välityksellä. Kun illallinen oli syöty, hän sulki puhelimen, sammutti kynttilät, raivasi pöydän ja jatkoi töitään.

Vaikka John Koskinen sai vanhemmiltaan paljon tietoa Suomesta ja suomalaisuudesta, niin suomen kieltä nämä eivät lapsilleen opettaneet. He eivät halunneet, että John ja hänen kaksi siskoaan joutuisivat silmätikuiksi englannin kielen vieraan siirtolaiskorostuksen vuoksi. Kun vanhemmat ryhtyivät puhumaan keskenään suomea, lapset arvasivat, että nyt on tekeillä jotain sellaista, jota ei ole tarkoitettu pienille korville. Ainoa kosketuksemme suvun kotimaahan tapahtui äidin tekemien suomalaisten leivonnaisten kautta, muistelee John.

John Koskinen ei ole käynyt koskaan Suomessa, ei myöskään hänen isänsä Yrjö. Yrjön äiti Ida kävi kaksi kertaa Karstulassa sukuloumassa, ensin 1930-luvulla ja viimeisen kerran 1962. Artturi Koskisen mukaan myös siskopuoli oli kovasti kiinnostunut politiikasta. Myös John Koskisen äiti Irja kävi 1960-luvun puolivälissä Suomessa ja tapasi parin viikon ajan omia sukulaisiaan. Tuolloin John haaveili lähdöstä äidin mukaan, mutta työkiireet painoivat päälle.

Niin saattaa käydä nytkin, vaikka suomalaisen mittapuun mukaan 75-vuotiaan eläkeikäisen pitäisi olla joutilaimmassa matkusteluässä. Mutta John Koskiselle eläkkeelle vetäytyminen näyttää oleva tuntematon käsite. Iltasanomille antamassaan haastattelussa Koskinen toivoi pääsevänsä käymään Suomessa, mutta arveli että uudessa työssä maan veroviraston johdossa ei taida juuri olla aikaa lomailuun. Ehtiipä John Koskinen Suomeen tai ei, niin suomalaiset juuret ovat hänelle tärkeitä:

”Olin jo nuoruudessaani ylpeä, että saatoin tavallaan yhdistää itseni suuriin suomalaisiin, kuten Jean Sibelius, Paavo Nurmi ja Eliel Saarinen. Korkeakoulussa kirjoitin tutkielman suomalaisten sankarillisesta taistelusta Venäjää vastaan toisessa maailmansodassa. Aihe teki minuun lähtemättömän vaikutuksen ja on yksi syy, miksi kannatan yhä aina altavastajia.” •

Markku Möttönen

Kuvat kaija-Liisa Hietala

John Koskinen isoäiti Ida Koskinen (vas.) kävi Suomessa 1962. Kaija-Liisa Hietala on Johnin isän serkku ja hänen tyttärensä Auli ja Kirsi Johnin pikkuserkkuja

Mutti ja pepu pohjalaista perinnepöperöä

Poikosten sukuseuran sukukokouksessa on heinäkuussa muttia, muttia on monenlaisia, mutta myös syötävää muttia on.

Mutti tai toiselta nimeltään pepu on Keski- ja Pohjois-Pohjanmaalta peräisin oleva perinneruoka, joka valmistetaan ohrajauhoista ja vedestä sekä maustetaan suolalla. Muttia ja pepua pidetään vanhimpina ja yksinkertaisimpina pohjoispohjalaisina perinneruokina. Ruokalaji tunnettiin myös Ruotsin Värmlantissa Suomesta peräisin olevana ruokalajina jo 1700-luvulla. Ruotsin akatemian mukaan ruoan nimi tulee sanasta ”motti”, joka tarkoittaa yhtä annosta kyseistä ruokalajia. Mutti voi tarkoittaa myös talkkunajauhoista ja vedestä keitettyä paksua tahnaa. Mutta ehkä joka puolella maata on eri käsitykset, joista ei kannata riidellä

Mutti, josta kirjoitan, on murumainen jauhuruoka. Kuivaa muttia sanotaan pölymutiksi ja liian tuoretta koiranpäämutiksi – rakkaalla lapsella on monta nimeä.

Pepun ja mutin valmistusmenetelmät ovat vaihdelleet paikkakunnasta riippuen. Joidenkin ohjeiden mukaan pepu on ollut kylmään veteen ja mutti kuumaan veteen valmistettua ruokaa. Pepuun on voitu maakunnan eteläisillä alueilla sekoittaa myös marjoja.

Mutin valmistus on mitä yksinkertaisinta. Tarvitaan vain vettä, ohrajauhoja ja suolaa. Yksi osa suolattua vettä kiehautetaan ja siihen lisätään kaksi ja puoli osaa ohrajauhoja. Kattila nostetaan sivuun jauhoja laitettaessa, sillä veden ei saa silloin kiehua. Juuri jauhojen kaatamisen aikana ei saa myöskään hämmentää, sillä silloin seos tulee puuromaiseksi. Jauh

lisätään kerrokseksi veden pinnalle. Kerrokseen tehdään keskelle reikä kauhan varrella (huom! nimenomaan kauhan varrella), jotta vesi pääsee pulppuamaan jauhopaakun päälle. Kattila nostetaan takaisin pienellä teholla olevalle levyille ja annetaan kiehuvan veden pulputa jauhokerroksen päälle reiästä ja reunoilta. Jauhopaakun annetaan kypsä hiljalleen pienellä lämmöllä. Vesi voi nousta osin paakun päälle, mutta on varottava kovaa kiehumista, ettei paakku hajoa. Vähäinen railo ei ole katastrofi, mutta puuroksi sen ei saa antaa mennä. Hämmäntämistä hiljaisella tulella jatketaan, kunnes mutti on vaaleanruskeata. Keittoaika on noin puoli tuntia tai enemmänkin, jolloin mutin pitäisi olla kypsää sisältäkin. Lähes kaikki keitinvesi kaadetaan pois ja jätetään talteen. Paakku rikotaan / hämmennetään kauhan varrella. Jos mutti on liian kuivaa, lisätään keitinlientä. Keitinveden määrällä määritellään, minkä kokoisia kokkareita saadaan aikaan. Kyytipokana käytetään voita, sianlihaa tai puolukkahilloa. Muttikokkareiden koko voi vaihdella ryynimäisestä ”hiekkamutista” isokokkareiseen ”kouramuttiin”.

Kyllähän se niin on, että mutti on pepusta ja pepusta ei mutista. Kumpikin on pohjalaista perinnepöperöä. Ja niiden tekotavasta ja lopputuloksesta on melkein yhtä monta mieltä kuin on kauhanvarttakin. Sanotaankin, että pepu on Pohjois-Pohjanmaalta ja mutti Etelä-Pohjanmaalta. Perusidea on kuitenkin se, että pienen vesimäärän päälle nakataan ohrajauhoja sen verran paljon, että vesi ei pilkoka läpi. Sitten vesi höyrytetään pois. Tulos on herneen kokoista murua tai voi olla pilallakin. Voilla on oma roolinsa ja pannuakin käytetään röpelön liukastukseen.

Näitä jauhoista tehtyjä erilaisia pöperöitä on syöty joka puolella marjojen kera tai ilman, voissa paistettuina ja tirripaistin kera tai ilman, mutta myös irvistyksellä tai nautinnolla. Muttia voi syödä myös maidon tai nuoren piimän kanssa, mutta sokerin kanssakin se on hyvää. Mutti paranee paistettaessa, jos sitä sattuu paistettavaksi jäämään. Joidenkin mielestä jo tekovaiheessa tarvitaan runsaasti voita, muuten ”*sitä ei syö paha susikaan*”. Ja kuuluuhan vanha sanontakin, että joka ”*keitetyn pais-taa se makian maistaa*”.

Edellä mainitsemani luonnehdinnat laajasta perinnetietousaineistosta perustuvat netistä saamaani tietoihin. Ohjeita mutin keittoon lienee yhtä monta kuin on keittäjääkin. Lyhyesti voi kuitenkin sanoa, että kansalla on aina pöytä pöydässä piisannut ja nälkä on mausteista vanhimpana kruunannut köyhemmänkin murkinan. Toivon, että mutti täyttää kaikkien sukujuhlaan osallistuvien vatsat ja antaa kipinän kokeilemaan pöperön valmistusta kauhan varrella kotonakin. Harjoitus tekee mestarin – siitä olen melko varma. Ja Sievissähan on joka vuosi perinteiset Muttimarkkinat. Sinne kaikki tänä vuonna porukalla.

Muttiannos sianlihan ja puolukkahillon kera

Kirjoittaja Kirsti Leppäaho (Poikostaavetin jälkeläinen), joka ei itse ole koskaan muttia valmistanut, mutta sitä nauttinut useammankin kerran.

”Syytinkiläine ellää kiusallaanki”

Taavetti ja Hilma Poikonen ostivat talonosuuden Ruuskan perintötalosta Taavetin isältä Joonas Poikoselta 1895. Taavetti kuoli 1924 ja Hilma jäi syytingille. Syytinki tarkoitti toisaalta vanhuudenturvaa ja toisaalta pitää tila ja talo suvun hallussa. Se oli eräänlainen työstä ja omaisuudesta saatava korkotulo, joka perustui sopimukseen. Syytingille siirtyvä vanhus luovutti sukutilan hallinnan lapsilleen elinikäistä hoitoa vastaan. Syytinginantaja oli usein oma poika tai vävy. Hän oli velvollinen antamaan syytinginottajalle ruoan, asunnon ja vaatetuksen.

Ensimmäinen maininta syytinkisopimuksesta Suomessa on vuodelta 1319, kun Vesunnan kartanon omistajat Paulus ja hänen vaimonsa Melutha luovuttivat tilan Gunnarille syytinkiä vastaan. Syytinki on ollut laajalti käytössä myös muissa Pohjoismaissa. Saksalaisilla talonpojilla oli myös vastaava järjestely, der Altenteil.

Vanhempien elättäminen tilan piirissä sopi hyvin maataloustarpeisiin. Syytinkijärjestelmä joutui kuitenkin jo 1800-luvulla kritiikin kohteeksi, sillä elättsuhde synnytti riitoja lasten ja vanhusten välillä. Pohjalainen sananparsi ”syytinkiläinen ellää kiusallaanki” kuvaa osuvasti suuremman sukupolven suhtautumista vanhempiinsa. En kuitenkaan tarkoita sananparrella isoisoäitiäni Hilmaa enkä isoäitiäni Elsa.

Luovuttaessaan tilan seuraajalleen vanhuksat pyrkivät saamaan syytinkimäärät melko suuriksi. Se takasi heille hyvän kohtelun; niin kauan kuin eläkeläisten jalat pysyivät yhteisen ruokapöydän alla, he eivät jaksaneet syödä koko eläkettä. Vasta heidän muuttaessaan pois talosta eläkeläisille olisi lan-

gennut maksettavaksi jokainen sovittu jauhekilo ja suolanokarekin, jaksoivat syytinkiläiset syödä ne tai ei. Ainahan liian saattoi myydä pois.

Pelkkää moraalista velvoitetta omien vanhusten hoitoon ei ole koettu riittäväksi satoihin vuosiin. Jos koskaan. Kyseessä oli laki ja sen tiimoilta käräjoitiin milloin milläkin vuosisadalla. Ilkeä uusi miniä ei huolehtinutkaan enää vaarista kuten oli sovittu, poika kuolikin ennen isäänsä ja uusi perillinen kohteli kaltoin ja niin edelleen.

1929 tehdyllä eläkevälikirjalla isoisoäitini Hilma Poikonen pidätti itselleen seuraavan elinkautisen eläkkeen:

”Vuosittain yksi hehtolitra rukiita, yksi hehtolitra ohria, kolme hehtolitraa perunoita, kymmenen kiloa sianlihaa, kymmenen kiloa

naudanlihaa, kaksikymmentä kiloa voita, viisi kiloa kahvia, kahdeksan kiloa sokeria ja viisi kiloa riisi- ja mannaryynejä ja näiden lisäksi joka kolmas vuosi yhden naisten lapikkaat.”

Tällä eläkkeellä isoisoäitini Hilma pidätti itselleen turvatuksen tulevaisuuden myydessään neljänneksen Pohjosmäen tilasta tyttärelleen, Elsalle ja tämän puolisolle William Kumpuselle. Pohjosmäen tilan lisäksi Hilma jäi osuus Luksanmäen tilasta.

1948 isoäitini Elsa ja isoisäni William Kumpunen pidättivät itselleen allaluetellun elinikäisen eläkkeen. He eivät halunneet viettää elämänsä ehtoota muiden jaloissa ja siksi he katsoivat tarvitsevansa omalla eteisellä varustetut kamarit asuakseen: ”asunnoksi tilan päärakennuksen länsipäässä olevat kaksi huonetta ja eteisen valoineen ja lämpöineen”. Lisäksi he halusi-

Kirkkokunnan Oikeus
Kärstulan pitäjän kärjäkunnassa
Saarijärven tuomiokuntaan tekyn tied
täräksi: että vuonna 1895 Huhti-
kuun 28 päivänä, jolloin laki-
määräisiä talvikäräjiä sano-
tyssä kärjäkunnassa pidettiin
Korpisenmäen talossa Kär-
stulan pitäjän samannimisessä
kylässä, annettiin tämä kii-
nrehija kahdeksas pöytä osalla mark-
kaupalla Pohjosmäen osuutta Ruus-
kan perintötalosta, N:o 3 Kärstulan
pitäjän Wahangan kylässä, vakuu-
deksi Talolliselle Taavetti Poiko-
selle ja hänen vaimolleen Hilma
Poikoselle, jotka kauppa kirjalla
Lokakuun 5 päivästä 1895 ovat osta-
neet sanotun talonosuuden Talolle
setta Joonas Poikoselta kuudella
tuhannella viidelläsadalla /6,500/
markalla kaitsi muita kaup-
pa kirjassa tarkemmin säädetty

Kauppa kirjalla, jolla Taavetti ja Hilma Poikonen sopivat antaa syytingin ja maksoivat 6500 mk Joonas Poikoselle vuonna 1895

vat ”ylä- ja alahuoneen ulkora-
kennuksen (aitan) pohjoispäästä”
vaatteiden ja muiden tavaroiden
säilyttämiseen” sekä ”oikeuden
tarpeen mukaan käyttää muita
varastosuojia ja päärakennuksen
alla olevaa kellaria samaten kuin
tupaa, saunaa ja kaivoa sekä keit-
tämistä ja paistamista varten tu-
vassa olevia laitteita”.

Vuosittain heille tuli antaa ”so-
pivissa erin kuusi hehtolitraa
rukiita, 2 hehtolitraa vehniä, 2
hehtolitraa ohria, 10 hehtolitraa
perunoita, 8 kiloa riisiryynettä, 8
kiloa mannaryynettä, 8 kiloa kau-
raryynettä, 15 kiloa kahvia, 30
kiloa sokeria, 40 kiloa sianlihaa,
20 kiloa naudanlihaa, 200 kap-
paletta kananmunia sekä 6 litraa
kuorimatonta maitoa ja 0,5 litraa
kermaa päivässä sekä 3 kiloa voi-
ta kuukaudessa”.

Vaatteista eläkkeeseen kuului
”yksi pari lapikaskenkiä ja kahdet
alusvaatteet kumpaisellekin vuo-
dessa”.

Elsa Ja William aikoivat pitää
vielä karjaa ja kasvattaa hedelmiä,
marjoja ja kasveja. Siksi he vara-
sivat ”oikeuden pitää kaksi lam-
masta täydellisine hoitoineen sekä
seuranneen lokakuun loppuun asti
niiden karitsoille”. Ja vielä ”pää-
rakennuksen länsipäässä olevan
omenapuun ja marjapensaat sekä
rakennuksen vastakkaiselta puo-
lelta pihanpuoleisessa kulmassa
olevan omenapuun ja sen lisäksi
yhden aarin suuruinen valmiiksi
muokattu peltoala kasvimaaksi”.

Eläkekirjassa mainitaan myös,
että ”tilan on mahdollisuuksien
mukaan luovutettava hevonen
tarpeellisine valjaineen, ajoneu-
voineen ja kyytimiehineen heidän
tarpeellisille matkoilleen sekä sai-
rauden ja vanhuudenheikkouden
kohdatessa annettava kunnollinen
hoito ja hoitaja”.

Viljaa, maitoa, voita, jopa viinaa
näkyi joskus vanhoissa kauppa-
kirjoissa – viinasta ei tosin puhuta
mitään isoisoäitini eikä isoäitini
kauppakirjoissa. Ison tilan omista-
ja saattoi määrätä itselleen kaupan
ehtona hyvät huoneet, pienessä
torpassa oli tyytyminen johonkin
nurkkaan. Taloudellisesti elämä
oli syytinkiläisillä jollain tavalla
turvattu. Kohtelu riippui sitten ko-
konaan nuoremasta sukupolve-
sta.

Jokainen meistä sivullisista voi
itse tykönänsä tutkiskella isoisoäi-
tini ja isoäitini syömisten määrää
ja laatua. Perunoita ei tarvinnut
itse kasvattaa eikä kuokkia, vaan
ne sai valmiksi pellostä nostettui-
na. Lämpaitakaan tuskin pidettiin
yksinomaan niiden viehättävän
äänen ja lämpöisen villan takia,
vaan kyllä vanhimmat lampaat
teurastettiin ja siten varmistettiin
riittävä proteiinimäärä vuosittain,
ehkä parikymmentä kiloa. Isoäitini
Elsa kasvatti pikkutilkullaan myös
vihanneksia, vaikka tuon ajan
suomalaiset eivät kovin suuresti
arvostaneetkaan vihreää ravintoa.
Sen sijaan omenoita, marjoja, niin
mansikoita kuin viinimarjojakin,
riitti aina myymiseen saakka. Os-
tajana oli muistini mukaan usein
kylämme kansakoulunopettaja,
Impi Lehtonen, joka oli isoäitini
parhaita ystäviä.

Ruokavalikoimaakaan isoäitie-
ni ei varmasti tarvinnut olla pet-
tyneitä, sillä samanlaista ruokaa
söivät kaikki muutkin, isäntävä-
ki, palkolliset, omat ja vieraat.
Palanpainikkeeksi isoisoäidilleni
ei ollut 1900 alkupuolella sovittu
mitään. Ehkä hän lypsi jokapäiväi-
sen maitonsa navetassa ammuvis-
ta lehmistä. Mutta jo vuosisadan
puolivälissä isoäitini syytingissä
mainitaan päivittäin annettavaksi
6 litraa kuorimatonta maitoa ja li-
säksi ½ litraa kermaa.

Isoäitini ruoka-aineksilla onnistui
jo kahvipöydän pystyttäminenkin,
sillä syytinkipapereissa maini-
taan jauhot sokeri ja kananmunat.
Isoisoäitini syytingistä kananmu-
nat kokonaan puuttuvat. Ehkä niit-
tä kuitenkin sai kanalasta käydä
hakemassa omiin tarpeisiinsa.

Usein eläkkeisiin kuului vähäinen
vuotuinen määräraha, jolla saattoi
hankkia jotakin ylellistä, lähinnä
naisihmiselle vaatekoreaa. Isoäi-
tieni tapauksessa sitä ei ollut mää-
ritelty. Heillä molemmilla oli it-
sellään kiinnostusta ja taitoa kutoa
ja merkata erilaisia vaatekertoja.

Vertailuksi sopii luettelo niistä
vuotuisista syytinkitarvikkeista,
jotka 1800-luvun alussa eläneen
Pehrsin rusthollin isännän Karl
Gustavin leski Hedvig Charlotta
sai vuonna 1835. Hän sai 6 kap-
paa herneitä, 4 kappaa suolaa, 5
ruplaa pellavan ostoon, asuinhuo-
neen ja sen lämmitykseen 4 syltä
puita sekä tarpeelliset ullakko- ja
aittatilat. Lisäksi leskelle jäi lehmä
ja kaksi lammasta, joiden hoitoon
talon piti varata 2 ½ heinä- ja 2 ol-
kiparmasta.

Mäkitupalaiset ja talojen nurkkiin
majoittuneet itselliset olivat hei-
kommassa asemassa. Jos mäkitu-
palaisella oli naimaton lapsi, tämä
saattoi hoitaa vanhempansa hau-
taan, kuten sanottiin. Monesti lap-
set kuitenkin lähtivät maailmalle,
jopa Amerikkaan asti. Silloin van-
hukset joutuivat usein lopulta ruo-
dulle, myöhemmin kunnalliskotiin.
Toki kuolema korjasi ihmisiä aiem-
min hyvinkin nopeasti. Ja jos hy-
vin kävi, niin moni sai kuolla ihan
omassa mökissään. Kunnalliskoti-
hoidon kustannuksia köyhäin-
hoitokunta saattoi periä kuolleen
hoidokin mökin myynnistä ker-
tyneistä tuloista. Onpa 20-luvulla
asustuskassalainan ehdoksikin ase-
tettu, että äidin hoitokulut kunnal-
liskodissa pitää maksaa.

Hilma ja Taavetti Poikonen, lapset Albin Eino Edla Lauri Ines ja Kerttu kuva on noin vuodelta 1920-1922

Siinä mielessä ihmiset olivat tasa-arvoisia, ettei kovin kummoista sairaanhoitoa ollut varakkaammillakaan. Suurin ongelma lienee ollut syytinkiläisen tai hoidokin kohtelu. Ruodulla olijoilla se varmaan oli surkeinta. Jo kunnalliskodit olivat parannus, vaikka ”vaivaistalojen” maine ei sekään kovin hyvä ollut.

Maatalousyhteiskunnassa vanhoista ja sairaista huolehtiminen oli ensisijaisesti perheen ja suvun vastuulla. Myöhemmin talolliset pitivät huolta ikääntyvistä ja ”vaivaisista” erilaisten syytinki- ja ruotujärjestelmien avulla. Ensimmäiset varsinaiset eläkkeensaajat olivat sääty-yhteiskunnan huipulla olevia valtion virkamiehiä. Heille taattiin eläke kuninkaallisella päätöksellä jo vuonna 1688.

Suomen eläketurva oli moniin muihin maihin verrattuna vielä lapsenkengissä pitkään. Kansaneläkejärjestelmää lähdettiin suunnittelemaan 1900-luvun alkuvuosina, mutta sen valmistelu kesti lähes 40 vuotta. Vasta vuonna 1937 hy-

väksyttiin kansaneläkelaki, joka tarjosi vakuutetuille turvaa vanhuuden ja työkyvyttömyyden varalle. Alkuperäinen kansaneläke oli kuitenkin tasoltaan vaatimaton, ja osa kansasta oli yhä eläketurvan ulkopuolella.

Työntekijäin eläkelaki astui voimaan pitkällisten neuvottelujen tuloksena 1.7.1962. Järjestelmän peruseriaatteen säädettiin, että kaikki palkansaajat ansaitsevat työvuosiensa aikana eläkettä, eikä työpaikan- tai ammatinvaihto vaikuta jo tienattuun eläkkeeseen. Yksityisellä alalla työnantajalla on velvollisuus järjestää työntekijöilleen eläketurva hankkimalla eläkevakuutus jostakin eläkevakuutusyhtiöstä, eläkekassasta tai eläkesäätiöstä. Lakisääteiset eläkkeet turvaavat toimeentulon vanhuuden, työkyvyttömyyden ja perheenhuoltajan kuoleman varalta.

Vaikka kaikki tapahtuukin moninkertaisemmalla vauhdilla kuin ennen, voi miettiä, puhuako kehityksestä vai taantumisesta. On käsittämätöntä, kuinka nopeasti

nykyinen vanhustenhoitojärjestelmä on mennyt päin seiniä tai ainakin siihen suuntaan – mutta nythän sote pelastaa kaikesta. Menneeseen ei ole paluuta, mutta voisi siitä edes yrittää jotain oppia, taaksepäin katsomalla näkee, kuinka nopeasti niin moni asia on mennyt ja menossa pieleen ja on vaikea välttyä ajatukselta, että vaikka tekniikan kehitys onkin valtaisa, näyttää ihmiskunnan kehitys päinvastaisia suuntamerkkejä.

*Kirjoittaja
Kirsti Leppäaho
(Hilman tyttären Elsan pojan tytär)*

Mikael Konttinen

Mikael Konttinen on 31-vuotias Tukholmassa syntynyt, Pylkönmäellä varttunut, nykyään Helsingissä asuva solisti. Kiinnostus musiikkiin vei miehen Sibelius-lukioon Helsinkiin. Mikael opiskeli laulua Helsingin AMK Stadian pop- ja jazz-koulutusohjelmassa. Hän valmistui tammikuussa 2011 Suomen Ilmailuopistosta ammatitentäjäksi.

Musiikillinen läpimurto oli vuoden 2006 Itsenäisyyspäivän Linnan juhliissa Kaartin Soittokunnan solistina. Esiintyminen herätti levy-yhtiöt. Musiikki vie suuren osan Mikaelin ajasta, mutta hän ehtii harrastaa myös juoksua ja osallistuu usein maratoneihin. Matkailu on myös erittäin lähellä hänen sydäntään ja etenkin uusien valtioiden valloittaminen houkuttelee maailmalle. Mikael viettää mielellään aikaa ystäviensä, elokuvien ja hyvän ruoan parissa.

Mikaelin vuoden 2013 mielenkiintoisimpia asioita ovat perhe-elämän ohella kolmannen albumin valmistelu sekä ahkera ja iloinen keikkailu ympäri Suomen.

*<http://www.mikaelkonttinen.com/mikael.php>
oteet poimi Antti Poikonen*

Lähtettäjä:
Poikosten Sukuseura
Taisto Poikonen
Honkolantie 74
44160 HUUTOMÄKI

Itella Green

Tärkeitä asioita:

Käytä kaikissa maksuissa **viitenumeroa**, sillä pankin perimät kulut sukuseuralta ovat silloin pienemmät.

Jäsenmaksu Merkitse maksaessasi aina sukuseuran **jäsennumero viitenumeroiksi**, jotta jäsenoikeutesi Sinulla säilyy. Muutoin saman nimisten maksut sekaantuvat.

Sukukansio 2013 Saat kansion sukukokouksessa, kun maksat kansion hinnan **30 €** ja merkitse tilisiirtoon nimi ja osoite sekä viitenumero **46 666**.

Sukukokouksen ruokailun ja kahvin osallistumismaksu on **20 €**. Maksaessasi se tilisiirrolla hoituu samalla **ilmoittautuminen**: henkilömäärä x 20 € ja viitenumeroiksi **2 888**.

Kysyttävää? Yhteyshenkilöimme opastavat mielellään

Risto Poikonen **050 577 2380**
risto.poikonen@gmail.com

Eeva-Liisa Mäkinen **040 5627835**
eevaliisamakinen1949@gmail.com

Sukua USA:ssa

Sukuseurasta olen ollut yhdessä mm. Tiina Lindholmin, Taisto Poikosen ja Pekka Neittaanmäen kanssa kirjeenvaihdossa John Koskisen kanssa. Hän on perheineen ollut myönteisesti mukana asiassa ja on kovasti lämmennyt ajatukselle vieraillla Suomessa ja kokouksessamme tänä kesänä. USA:n veroviraston johtajana hänellä on vaikeuksia järjestää työssä kannalta sopivaa ajankohtaa. Olemme lähettäneet kutsun ja tehneet valmistevia matkasuunnitelmia hänelle ehdolle.

Sukuseura toimitti hänelle Karsulan Seudun Joulu -lehdessä julkaistun artikkelin englanniksi käännettynä. Artikkelin rakensi Markku Möttönen ja sen käänsi Marjatta Poikonen. Artikkelin on suomeksi tässä lehdessä. Olen myös tehnyt John Koskisen Poikossukusaisista sukutietotulosten, jossa on englannin kielellä sukulaisuus termit. Tämän pitkän kirjeenvaihdon apuna ja tukena on ollut Bruce Matson, Joka lisäksi tulosti aineiston ja lähetti sen Johnille.

Vanhaa sukua Ruotsissa

Tässä maaliskuun puolivälissä sain Lauri Koskisen kautta Ruotsin metsäsuomalaisilta sukutietoa noin 2300 henkilöstä, jotka polveutuvat samasta perheestä kukin mekin eli Mikko Poikoisesta.

Näissä uusissa sukutiedoissa on 644 perhettä alkaen vuodesta 1546, jolloin Laukaan pitäjän Pääjärven kylässä syntyi Unå Mickel! Mickelsson Poikonen. Hän kuoli Untorp, Orsa. Ote aineistosta:

Perhe 3 Mats Mickelsson (Perheestä 1), syntynyt 161(0) Pääjärvi, Lauka [SF]. Asuinpaikka Galven, Arbrå (X). Arbrå 1G1. Avioliitto Kerstin Andersdotter, syntynyt 1608. Asuinpaikka Galven, Arbrå (X). Kerstin Persdotter, syntynyt 1679-08-15, katso Perhe 13. Mickel Persson, syntynyt 1681-12-26 (kastettu 1681-12-26) Divernäs, Orsa (W). Asuinpaikka Untorp, Orsa (W). Lapsia toisessa avioliitossa: Mickel Persson Poikonen, syntynyt 1685 Untorp, Orsa(W). Asuinpaikka Untorp, Orsa (W). Perhe 5 Karin Mickelsdotter (Perheestä 2), syntynyt 1628 Untorp, Orsa (W), kuollut 1697-06-24 Rosentorp, Orsa (W). Asuinpaikka Rosentorp, Orsa (W). [Orsa EI:1] 1697 nr.180: Hu Karin Mickilsdotter, nata i Untorp, obiit d.24 junij 70 år. Begr 5 Xbr.

Selattavissa osoitteessa:

<http://poikonen.hobby-site.org/metsa>

Antti Poikonen

Saajan tilinumero Mottagarenskon- tonummer	IBAN FI71 1049 3000 1099 96	BIC NDEAFIHH		
Saaja Mottagare	Poikosten sukuseura ry			
TILISIIRTO GÖRNING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och address	Jäsenmaksu			
	- vuosijäsenmaksu 12,00 € - ainaisjäsenmaksu 120,00 € (maksetaan vain yhden kerran)			
Allekirjoitus Underskrift	Viitenumero osoitelapusta			
Tililtä nro Från konto nr	Eräpäivä Förfälldag	26.06.2015	Euro	

Maksu välitetään saajalle maksujen välityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalningen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.
PANKKI BANKEN

Poikosten fasebook: <https://www.facebook.com/groups/poikosten.sukuseura/>